



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobce: **BOHEMIACHLAD, spol. s.r.o.,**
se sídlem Možného 818/17, Praha 6,
zastoupen doc. JUDr. Tomášem Grívnou, Ph.D., advokátem,
se sídlem Revoluční 1044/23, Praha 1

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro hlavní město Prahu**
se sídlem Štěpánská 619/28, Praha 1

v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žaloba

1. Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal ochrany před nezákonným zásahem, který spatřuje v tom, že žalovaný provádí u žalobce daňovou kontrolu daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2012 poté, kdy

uplynula prekluzivní lhůta pro stanovení daně z příjmů za rok 2012. Žalobce uvedl, že daňová kontrola byla zahájena 25. 11. 2015, tohoto dne začala běžet nová tříletá prekluzivní lhůta pro stanovení daně z příjmů za rok 2012. Tato prekluzivní tříletá lhůta uplynula dnem 25. 11. 2018. Daňová kontrola, kterou žalovaný provádí po tomto datu, tedy ode dne 26. 11. 2018, je nezákonná. Žalobce poukázal na svoji žalobní legitimaci, přípustnost žaloby a lhůtu pro podání žaloby. Zopakoval, že tříletá prekluzivní lhůta pro stanovení daně uplynula s přihlédnutím k ustanovení § 148 odst. 3 daňového řádu dne 25. 11. 2018. Uvedl, že v průběhu daňové kontroly nenastala žádná skutečnost stanovená v § 148 odst. 4 daňového řádu, která by stavěla běh prekluzivní lhůty pro stanovení daně. Kontrola prováděná od 26. 11. 2018 je nezákonná. Navrhl, aby soud přikázal žalovanému ukončit daňovou kontrolu pro daň z příjmů právnických osob za období roku 2012 do jednoho měsíce od právní moci rozsudku s tím, že v případě, že by žalovaný ukončil provádění daňové kontroly za uvedené zdaňovací období, navrhl, aby soud určil, že daňová kontrola pro daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2012, prováděná žalovaným u žalobce od 26. 11. 2018 až do jejího ukončení je nezákonným zásahem.

Vyřádění žalovaného

2. Žalovaný ve vyřádění k žalobě uvedl, že v daném případě je pro počítání běhu prekluzivních lhůt nutno zohlednit ustanovení § 34 odst. 1 a § 38r zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmu, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o daních z příjmů“). Z konstantní judikatury vyplývá, že ustanovení § 38r zákona o daních z příjmů je, pokud jde o lhůtu pro stanovení daně, speciálním ustanovením vůči § 148 daňového řádu, respektive § 47 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění platném do 31. 12. 2010. Odkázal zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2016, č. j. 4Afs 251/2015-74. Z uvedeného rozsudku vyplývá, že: „...prekluzivní lhůta ve vztahu k zdaňovacímu období, v němž daňová ztráta vznikla, končí současně se lhůtou pro vyměření za poslední zdaňovací období, za které lze daňovou ztrátu nebo její část uplatnit. ... Z hlediska počítání lhůty pro doměření daně za zdaňovací období, ve kterém byla vyměřena daňová ztráta, proto není rozhodné, zdali daňový subjekt daňovou ztrátu zcela nebo zčásti v následujících zdaňovacích obdobích skutečně uplatní, nýbrž to, že tak podle zákona učinit může“. V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „pravidla pro počítání lhůty pro stanovení daně při vzniku daňové ztráty obsažená v § 38r odst. 2 věty první zákona o daních z příjmů představovala speciální právní úpravu vůči ustanovení § 47 zákona o správě daní a poplatků... V § 148 daňového řádu se sice výslovně neuvádí, že v něm obsažená pravidla pro počítání lhůty pro stanovení daně se uplatní, nestanoví-li zvláštní zákon jinak. Nicméně při interpretaci právních předpisů platí základní pravidlo *lex specialis derogat legi generali*, podle něhož právní norma určená pro zvláštní případy se použije přednostně před právní normou obecnou, i když ta na speciální úpravu výslovně neodkazuje.“ Nejvyšší správní soud zdůraznil, že: „nutnost použití zvláštní právní úpravy běhu prekluzivní lhůty při vzniku daňové ztráty také za účinnosti daňového řádu vyplývá ze specifické povahy tohoto institutu upraveného v zákoně o daních z příjmů...“.
3. Žalovaný poukázal na to, že žalobce vykázal za zdaňovací období roku 2009 daňovou ztrátu, tím se změnil konec lhůty pro stanovení daně. V návaznosti na ustanovení § 38r odst. 2 zákona o daních z příjmů lhůta pro stanovení daně za rok 2009 se prodloužila do 31. 12. 2017. Dále žalovaný poukázal na to, že žalobce uplatnil další daňovou ztrátu na dani

z příjmů právnických osob, a to za zdaňovací období roku 2013. I v případě tohoto zdaňovacího období došlo, vzhledem k vykázané daňové ztrátě, kterou si žalobce mohl uplatnit v následujících pěti letech, tj. v letech 2014 – 2018, k prodloužení lhůty pro stanovení daně a to do 1. 4. 2022. Dle názoru žalovaného obecnou tříletou lhůtu pro stanovení daně podle § 148 daňového řádu narušily daňové ztráty, vykázané žalobcem v daňových přiznáních k dani z příjmu právnických osob za zdaňovací období 2009 a 2013. Ty prodloužily lhůtu pro stanovení daně, a to nejen pro zdaňovací období vzniku ztráty, nýbrž současně i pro všechna následující zdaňovací období, v nichž lze tyto daňové ztráty uplatnit jako položky odčitatelné od základu daně. První ztrátu, vykázanou za zdaňovací období roku 2009 bylo možno uplatnit nejpozději za rok 2014. Lhůta pro stanovení daně za období 2009, 2010, 2011, 2012 a 2013 by tedy končila současně se lhůtou pro stanovení daně za rok 2014, tj. k 31. 12. 2017, respektive u zdaňovacího období 2012, které je předmětem podané žaloby by lhůta pro stanovení daně skončila dnem 25. 11. 2018, a to v důsledku zahájení daňové kontroly dne 25. 11. 2015. Nelze pominout skutečnost, že žalobce následně vykázal další ztrátu, a to za zdaňovací období 2013. Rok 2013 byl zdaňovacím obdobím, kdy vznikla „druhá“ ztráta a současně čtvrtým zdaňovacím obdobím, za které mohla být uplatněna „první“ ztráta, která byla vykázána za rok 2009. U zdaňovacích období 2013 a 2014 tak došlo k překrývání dvou režimů. K uvedené dualitě se vyjádřil např. Krajský soud v Plzni, který ve svém rozsudku ze dne 14. 11. 2018, č. j. 30A 167/2018-50 konstatoval, že: *„Taková dualita není možná. Ve vztahu k hned několika zdaňovacím obdobím by totiž panovala nejistota stran nejzazšího termínu, v němž by bylo možno daň vyměřit/doměřit. Logickým řešením je dle názoru soudu určit tuto lhůtu podle režimu platícího pro pozdější z období, za která byla uplatněna a vyměřena daňová ztráta“*. Žalovaný uvedl, že pokud žalobce uplatnil ztrátu za rok 2009 a následně za rok 2013, lhůta pro stanovení daně za zdaňovací období roku 2009, včetně zdaňovacích období 2010 – 2014 se odvíjí od lhůty pro stanovení daně za zdaňovací období roku 2018. Lhůta pro stanovení daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2012 končí dnem 1. 4. 2022, nikoliv 25. 11. 2018. Běh lhůty pro stanovení daně za kontrolované období neovlivnilo ustanovení § 148 odst. 3 daňového řádu, neboť daňová kontrola nebyla zahájena za zdaňovací období roku 2018, které je posledním, rozhodujícím, pro určení lhůty pro stanovení daně podle § 38r odst. 2 zákona o daních z příjmů. Lhůta podle uvedeného právního ustanovení je zachována i v případě, že daňová ztráta již byla celá uplatněna v předchozích zdaňovacích obdobích. Žalovaný má za to, že k prekluzi práva na stanovení daně z příjmu právnických osob za zdaňovací období 2012 dosud nedošlo. Navrhl zamítnutí podané žaloby.

Replika žalobce

4. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného vyjádřil nesouhlas se závěry žalovaného. Zdůraznil, že ustanovení § 148 daňového řádu obecně a komplexně upravuje problematiku pro stanovení daní, obsahuje pravidla pro počátek a délku běhu prekluzivní lhůty před zahájením daňové kontroly, prodloužení běhu lhůty, počátek a konec běhu lhůty v případě zahájení daňové kontroly, stavění jejího běhu a určení nejzazší lhůty pro stanovení daně. Naproti tomu ustanovení § 38r odst. 2 zákona o daních z příjmů upravuje jen dílčí skutečnosti, neobsahuje komplexní úpravu prekluzivních lhůt pro stanovení daně, neboť zde nejsou stanovená pravidla pro prodloužení běhu lhůty, počátek jejich délky a běhu v případě zahájení daňové kontroly, stavění jejího běhu. Ustanovení § 38r odst. 2 zákona o daních z příjmů obsahuje speciální úpravu tolika pro daň pro zdaňovací období týkající se

uplatňování daňových ztrát, tato speciální úprava se týká výlučně běhu prekluzivní lhůty před zahájením daňové kontroly. § 38r odst. 2 zákona o daních příjmů je *lex specialis* jen ve vztahu k § 148 odst. 1 daňového řádu, nikoliv k § 148 daňového řádu jako celku. Žalobce poukázal na důvodovou zprávu k ustanovení § 148 odst. 2 a 3 daňového řádu s tím, že výklad, který žalovaný zastává, vytváří stav právní nejistoty. V konkrétním případě to znamená, že žalovaný může vést daňovou kontrolu za předmětné zdaňovací období do 1. 4. 2022, tj. více než 6 let. V případě uplatnění daňové ztráty v jednom ze zdaňovacích období roku 2014 – 2018 by tak došlo k dalšímu prodloužení běhu prekluzivní lhůty pro stanovení daně za zdaňovací období roku 2012. Takový výklad je nesprávný a nijak nevysvětluje, z jakého důvodu nepostačuje pro provedení daňové kontroly v případech stanovených v § 38r odst. 2 zákona o daních z příjmů obecná tříletá lhůta. Navíc daňová kontrola vůbec nesouvisí s daňovou ztrátou, kterou v roce 2009 žalobce vykázal, protože daňovou ztrátu odečetl od základu daně ve zdaňovacím období v roce 2010, v roce 2012 už žádnou daňovou ztrátu neuplatňoval. Žalobce nesouhlasí se žalovaným, pokud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2016, č.j. 4Afs 251/2015-74, neboť z něho lze dovodit pouze to, že § 38r zákona o daních z příjmů je *lex specialis* ve vztahu k § 148 odst. 1 daňového řádu, s čímž žalobce souhlasí. Žalobce nesouhlasí ani s právním názorem na tzv. řetězení daňových ztrát, kdy závěr o tom, že lhůta pro stanovení daně má uběhnout 1. 4. 2020, když dle názoru žalovaného § 38r odst. 2 zákona o daních z příjmů představuje speciální úpravu, která vylučuje použití i § 148 odst. 5 daňového řádu.

Obsah spisu

5. Z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že protokolem ze dne 25. 11. 2015, č. j. 7065927/15/2009-60561-109547 byla u žalobce zahájena daňová kontrola daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2012 a 2013. Po provedené kontrole bylo Finančním úřadem pro hlavní město Prahu, Územním pracovištěm pro Prahu 9 zpracováno „Sdělení ve věci projednání zprávy o kontrole daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2012“, ve kterém byl shrnut výsledek provedené daňové kontroly.
6. K žádosti žalobce ze dne 24. 10. 2018 o stanovení přiměřené lhůty, byla správcem daně rozhodnutím ze dne 30. 10. 2018 sdělena třicetidenní lhůta pro vyjádření se k výsledku kontrolního zjištění. K výsledkům kontrolního zjištění ve věci daňové kontroly daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2012 se žalobce vyjádřil podáním ze dne 29. 11. 2018 k jednotlivým kontrolním zjištěním a v závěru uvedl s odkazem na ustanovení § 38r odst. 1 zákona o daních z příjmů a § 148 odst. 1 a odst. 3 daňového řádu, že uběhla prekluzivní lhůta pro stanovení daně dne 25. 11. 2018. Vyzval k ukončení daňové kontroly, neboť v důsledku prekluze nemůže být kontrola podkladem pro vyměření či doměření daně za příslušné zdaňovací období. Protokolem ze dne 30. 11. 2018, č. j. 8833446/18/2009-60561-109568 bylo sděleno pokračování kontroly daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2012 a 2013.
7. Ze spisového materiálu je dále zřejmé, že ve zdaňovacím období roku 2009 uplatnil žalobce daňovou ztrátu. Daňovou ztrátu uplatnil i v roce 2013. Ve spise je dále založen úřední záznam ze dne 4. 10. 2018, z něhož vyplývá, že v systému ADIS je lhůta pro stanovení

daně za zdaňovací období roku 2012 a 2013 uveden jako konec lhůty pro stanovení daně den 1. 4. 2022.

8. Ze sdělení žalobce ze dne 5. 2. 2020 (dotaz na stav řízení u soudu) pak vyplývá, že daňová kontrola týkající se daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2012 nebyla dosud skončena.

Posouzení důvodnosti žaloby soudem

9. V daném případě se žalobce domáhal ochrany před nezákonným zásahem, který spatřuje v tom, že žalovaný správní orgán provádí daňovou kontrolu daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2012 přesto, že došlo k uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení této daně.
10. Judikatura správních soudů se otázkou zásahů spočívajících v provádění daňové kontroly již opakovaně zabývala a dospěla k závěru, že „zahájení i provádění daňové kontroly (§ 16 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků) může být podle okolností nezákonným zásahem, proti kterému je možno podat žalobu podle § 82 a násl. soudního řádu správního“ (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2005, č. j. 2Afs 144/2004 - 2010, dostupného stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí na www.nssoud.cz). Tyto závěry lze přitom plně aplikovat i na daňovou kontrolu ve smyslu § 85 daňového řádu, který nahradil zákon o správě daní a poplatků (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2017, č. j. 10Afs 206/2017 - 39). Takovým zásahem může být podle judikatury např. zahájení daňové kontroly po uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně, nezákonně opakovaná daňová kontrola, či kontrola, v jejímž průběhu dochází k nezákonnému postupu ze strany pracovníka správce daně (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 2Afs 144/2004 - 2010, či rozsudky tohoto soudu ze dne 20. 5. 2015, č. j. 1Afs 32/2015 - 28, ze dne 20. 5. 2015, č. j. 4Afs 54/2015 - 21, či ze dne 19. 7. 2018, č. j. 7Afs 210/2018 - 53).
11. V nyní projednávané věci se soud zabýval, s přihlédnutím k námitkám žalobce, otázkou, zda lhůta pro stanovení daně z příjmů právnických osob žalobci za zdaňovací období roku 2012 v průběhu daňové kontroly skutečně již uplynula či nikoliv.
12. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 16.3.2020 č. j. 11A 50/2019-39 bylo žalobě v této věci vyhověno a bylo rozhodnuto tak, že žalovanému bylo zakázáno, aby pokračoval v daňové kontrole daně z příjmu právnických osob za zdaňovací období 2012 u žalobce, zahájené protokolem ze dne 25.11.2015 č. j. 7065927/15/2009-60561-109547 a bylo přikázáno žalovanému, aby daňovou kontrolu za uvedené zdaňovací období ukončil ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku. Současně bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že daňová kontrola prováděna u žalobkyně za zdaňovací období roku 2012 po dni 25.11.2018 byla nezákonná, protože po tomto datu došlo k uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně z příjmu právnických osob za uvedené období, když dospěl k závěru, že běží jak lhůta podle §148 odst. 1 daňového řádu, tak podle §38r odst. 2 zákona o daních z příjmu s tím, že po uplynutí lhůty podle zvláštní právní úpravy (§38r odst. 2 zákona o daních z příjmu) běžela tříletá lhůta podle obecné právní úpravy (§148 daňového řádu). Současně konstatoval, že nedochází k řetězení daňových ztrát s tím, že každá vzniklá daňová ztráta má svůj samostatný režim, výklad žalovaného by ve svém důsledku znamenal, že by docházelo

k opakovanému a nekončícímu prodlužování lhůt pro stanovení daně tehdy, pokud by daňový subjekt v období následujících pěti zdaňovacích období po vzniku ztráty, uplatnil další novou daňovou ztrátu.

13. Uvedený rozsudek Městského soudu v Praze byl zrušen ke kasační stížnosti žalovaného správního orgánu Nejvyšším správním soudem rozsudkem ze dne 17.7.2020 č. j. 4Afs 101/2020-41. Nejvyšší správní soud konstatoval, že Městský soud v Praze vycházel z nesprávného právního názoru, pokud dospěl k závěru, že daňová kontrola prováděná po 25.11.2018 je nezákonná. Zdůraznil vztah obecnosti a speciality ustanovení §148 daňového řádu k §38r odst. 2 zákona o daních z příjmu, uvedl, že výklad založený na paralelním běhu několika lhůt byl odmítnut rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2.7.2020 č. j. 9Afs 81/2020-40 s tím, že není důvod použít výkladové pravidlo *lex specialis derogat legi generali*, neboť aplikovaná ustanovení ob stojí vedle sebe, když §38r odst. 2 zákona o daních z příjmu je zvláštním doplněním §148 daňového řádu, nikoliv jeho úplným popřením a obsahuje pouze speciální pravidlo pro stanovení konce prekluzivní lhůty pro vyměření daně. Ve vztahu k roku 2012 Nejvyšší správní soud konstatoval, že lhůta pro stanovení daně z příjmu končí současně se lhůtou pro vyměření za zdaňovací období roku 2014, tedy 1.4.2018. Na pětiletou lhůtu určenou ve vztahu k roku 2012 kombinací ustanovení §148 odst. 1 daňového řádu a §38r odst. 2 zákona o daních z příjmu dopadají také ustanovení §148 odst. 2 – odst. 4 daňového řádu. Nejvyšší správní soud uzavřel, že skutečnost, že byla dne 25.11.2015 u žalobce zahájena daňová kontrola za rok 2012 vede k tomu, že od jejího zahájení běží znovu pětiletá prekluzivní lhůta, jejíž běh skončí dne 24.11.2020. Závěr Městského soudu v Praze o nezákonnosti prováděné kontroly po datu 25.11.2018 je z tohoto důvodu nesprávný. Současně Nejvyšší správní soud konstatoval správnost závěru Městského soudu o tom, že každá daňová ztráta má svůj samostatný režim a poukázal na to, že koncepce řetězení daňových ztrát byla odmítnuta v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13.5.2020 č. j. 8Afs 58/2019-48..
14. Právním názorem, vyjádřeném v tomto rozsudku ze dne 17.7.2020 č. j. 4Afs 101/2020-41 je zdejší soud vázán (§ 110 odst. 4 s.ř.s.)
15. Městský soud se znovu zabýval důvodností podané žaloby a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Podle §51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s.ř.s.“), rozhodl soud bez nařízení jednání, kdy žalobce vyjádřil s takovýmto postupem souhlas, žalovaný nevyjádřil výslovný nesouhlas, má se tedy za to, že s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasí.
16. Námitku žalobce, spočívající v tom, že daňová kontrola, která byla zahájena dne 25.11.2015 ve vztahu ke zdaňovacímu období roku 2012 je po uplynutí tříleté prekluzivní lhůty, která uplynula dne 25.11.2018, nezákonná neshledal soud důvodnou.
17. Ze zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17.7.2020 č. j. 4Afs 101/2020-41 vyplývá, že Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že lhůta pro stanovení daně z příjmu právnických osob za rok 2012 v této věci uplyne nejpozději dnem 24.11.2020. Nejvyšší správní soud při posuzování lhůty pro vyměření daně za zdaňovací období roku 2012 vycházel z ustanovení §148 odst. 1 daňového řádu, §38r odst. 2 zákona o daních z příjmu a dospěl k závěru, že lhůta pro stanovení daně za uvedené zdaňovací období počala běžet 2.4.2013 a skončila 1.4.2018. Jde tedy o lhůtu pětiletou (bez jednoho dne), neboť začala běžet podle §148 odst. 1 věty 2. daňového řádu dne 2.4. 2013 a měla skončit podle §38r odst. 2 zákona o daních z příjmu až dne 1.4.2018. Dále Nejvyšší správní soud poukázal na

ustanovení §148 odst. 3 daňového řádu, podle něhož běží lhůta pro stanovení daně znovu ode dne, kdy byla zahájena daňová kontrola. Pokud tedy byla ve vztahu ke zdaňovacímu období roku 2012 zahájena dne 25.11.2015 daňová kontrola, prekluzivní lhůta ve smyslu §148 odst. 1 a §38r zákona o daních z příjmu (pětiletá lhůta) se podle §148 odst. 3 daňového řádu přerušila a pokračovala znovu v běhu od učinění tohoto úkonu. Zahájení daňové kontroly dne 25.11.2015 za rok 2012 vedlo k tomu, že od jejího zahájení běží znovu pětiletá (bez jednoho dne) prekluzivní lhůta, jejíž běh končí 24.11.2020.

18. Z výše uvedeného vyplývá, že Nejvyšší správní soud zcela jednoznačně učinil závěr o tom, že v dané věci lhůta pro provedení daňové kontroly za období 2012 uplyne dne 24.11.2020. Do tohoto data nelze daňovou kontrolu, prováděnou u žalobce za rok 2012, posuzovat jako nezákonnou.
19. Z uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto žalobu podle §87 odst. 3 s.ř.s. zamítl. S přihlédnutím ke skutečnosti, že zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.7.2020 č. j. 4Afs 101/2020-41 byl doručen účastníkům řízení v této věci, lze v podrobnostech odkázat na jeho odůvodnění, s to zejména k otázce řetězení daňových ztrát .
20. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením §60 odst. 1 s.ř.s., žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému náklady nad běžnou činnost správního orgánu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Kasační stížnost je nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu (§104 odst. 3 s.ř.s.).

V Praze dne 14. září 2020

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu